

Zakaj se topiš v solzah, mati, zakaj si brišeš solze, oče. Kaj ne veda, da je Mimici dobro, da je Tončki prijetno? Obe sta že angeljčka med angeljčki: kar sta tolikokrat popraševali, dosegli sta in srečni sta.

Kdaj boš pa ti pri angeljčkih, Tonček, Lojzek, Nacek, Tinček, Mihec, Metka, Rozka, Barbka? itd. Le vsi pridni bodite, pa tudi vam ne odide ta sreča, prej ali slej boste ondi. O.

Zvezdam.

Pozdravljeno bodi neskončno nebó,
Pozdravljene zvezdice krasne,
O kdaj pač bom dala tem dólom slovo,
V višave se dvignila jasne?

Trepeče mi duša, ko gledam vaš kras,
Srcé se ljubezni mi širi;
Tam lepši moj dom je, mi pravi nek glas,
Kjer v Bogu srcé se umíri.

Pač slednji večer se oziram na vas,
O zvezdic čarobni odsevi,
In vselej kot rádosti tihe izraz
Iz duše kipé mi napevi.

Zatoraj, pozdravljeno nočno nebo,
Pozdravljene zvezdice krasne!
Ko duh zapusti to prsteno telo,
Preselim v višave se jasne.

Franja Šmitik.

Nezvestoba se sama tepe.

»Janez!« reče oče Marko pri večerji velikemu hlapcu, »jutri pa le zgodaj vstani ter pripravi plug in brano, da bova na krivi njivi izorala in vsejala ozimino; čas je že, kvaterni teden ima le še dva dni, — potem se napovedujejo že druga dela.«

»Pa je že pšenica namerjena, oče?« odgovarja Janez in pridno zajema kašo. »Če jo bomo jutri, bode prepozno; bi li ne bilo dobro, ko bi jo še nocoj vzeli iz kašte?«